

jíti k jinému výsledku, než došel soud druhé stolice. Strany předpokládaly, že k otevření podniku dojde, ale pomýšlely jen na případ, že by byl podnik z důvodů na jejich vůli nezávislých zase zavřen. Pro ten případ ujednaly, že smlouva je neplatná a že člen nemá žádných nároků. Nelze o tom pochybovati, že strany, kdyby byly tušily možnost, že ani k otevření podniku nedojde, byly by dotyčný případ výslovně do úmluvy v bodě f) pojaly. Ale i když tak neučinily, jest při výkladu po rozumu §u 914 obč. zák. »uzavření« podniku klásti na roveň případu jeho »neotevření«.

Poněvadž pak ručení žalovaného po rozumu §u 1168 obč. zák. tu místa nemá, bylo by zbytečno, doplňovati řízení o do výše úplaty a jest tedy na odvolacím soudě, aby bez ohledu na tuto domnělou neúplnost řízení o odvolání ve věci rozhodl.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. října 1924 č. j. R I 778/24-1.*) Dr. Meier.

Jsou likvidatoři společenstva s ručením obmezeným povinni ohlásiti konkurs na jmění společenstva, zjistili se při likvidační bilanci schodek? Členové společenstva s r. o. jsou povinni zaplatiti doplatek k uhrazení schodku ke svým členským podílům do výše valnou hromadou omezené, ovšem v mezích ručení podle stanov.

Člen stavebního družstva, zapsaného společenstva s r. o., odepřel zaplatiti 50% doplatek na svůj závodní podíl v částce 15.000 Kč, poukazuje na § 49 zákona ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. z., podle něhož byli likvidatoři povinni při zjištěné pasivitě bilance navrhnouti zahájení konkursu na jmění družstva. Soudy všech tří stolic žádosti žalobní na zaplacení 15.000 Kč vyhověly.

Z důvodů nejvyššího soudu: Jak zjištěno, byly na valné hromadě žalujícího družstva dne 14. června 1923 usneseny zrušení a likvidace družstva a byla likvidatory k tomu dni sestavena likvidační bilance, vykazující schodek 1,122.846 Kč; ve valné hromadě dne 25. června 1924 byla pak tato bilance schvá-

*) Na základě tohoto usnesení odvolací soud odvolání nevyhověl a rozsudek v odpor vzatý potvrdil. V rozhodovacích důvodech bylo mezi jiným vysloveno, že i když v citované smlouvě o případu neotevření podniku zmínka učiněna není, nutno klásti případ »uzavření podniku« na roveň případu »neotevření podniku« a to tím spíše, že případ poslední jest nepříznivějším než prvý.

lena, jakož i usneseno, aby vymáhán byl na členech k úhradě schodků doplatek ve výši 50% členských příspěvků (závodních podílů). Dovolatel, na němž jest v tomto sporu 50% doplatek v zažalované výši vymáhán, vyslovuje názor, že při pasivitě bilance měli likvidátoři navrhnouti zahájení konkursu, v němž by stav jmění byl zjištěn a rozvrhové řízení provedeno, že však nejsou oprávněni samovolně doplatky ony stanoviti a na členech vymáhati; správnost tohoto závěru snaží se dovolatel vyvoditi z §u 49 zákona ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. z. Ale ani z předpisu §u 49 nelze správnost tohoto závěru dovoditi. Podle §u 76 téhož zákona ručí členové za závazky společenstva s ručením obmezeným nejen v případě konkursu, nýbrž i v případě likvidace. Jest sice pravda, že podle § 49 jsou likvidátoři pod vlastní odpovědností povinni, aby navrhli zahájení konkursu, je-li z bilance patrné, že aktiva společenstva nestačí ke krytí dluhů jeho. Ale tento paragraf 49 obsahuje jen všeobecná ustanovení o povinnostech likvidátorů a vztahuje se na společenstva s ručením jak obmezeným, tak neobmezeným.

Proto jest ho vykládati tak, aby neobsahoval odporu s dalšími zvláštními předpisy, zejména s předpisy jen pro společenstva s ručením obmezeným platícími (§§ 76—86 cit. zák.). A tu nelze přehlédnouti, že v § 85 doplatky členů výslovně se označují jako částky dluhované společenstva s ručením obmezeným. Ustanovení toto jest v souhlase s různou povahou obojího druhu společenstva. Jak již prvý soudce správně uvedl, při ručení neobmezeném ručí členové věřitelům za schodek celým jměním solidárně a vzhledem k tomuto dalekosáhlému závazku jest zvlášť upraveno t. zv. rozvrhové řízení (§§ 61 a násl. cit. zák.). Při společenstvech s ručením obmezeným jde však podle § 76 jen o úhradní závazek vůči společenstvu. Lze tedy při společenstvech s ručením obmezeným doplatky ku krytí schodku požadované, které v § 85 jsou označeny jako částky společenstvu dluhované, vřaditi mezi aktiva společenstva, a jestliže po připočtení jich není družstvo pasivní, nemají ani likvidátoři povinnost o zahájení konkursu zakročiti. V tomto případě stačí podle likvidační bilance k nabytí bilanční rovnováhy splacení polovice (50%) doplatků, které na členech podle § 76 cit. zák. mohou býti požadovány. Tím padá celý podklad námítky shora uvedené a netřeba se obíratí tím, zda i z jiných důvodů jeví se tato námítka neopodstatněnou.

Rozhodnutí nejvyš. soudu v Brně ze dne 1. prosince 1925 č. j. Rv I 1343/25-1. R. v. z. s. Doležal.

Byl-li soudem prvé stolice povolen k zajištění berních nedoplatků záznam práva zástavního podle čl. III. uvoz. zák. k ex. ř. a usnesení toto bylo potvrzeno druhou stolicí, není mimořádný revisní rekurs přípustným. Příspěvek k čl. III. uvoz. zák. k ex. ř., § 78 ex. ř. a § 528 c. ř. s.

Mimořádný revisní rekurs soud prvé stolice vrátil jako nepřípustný podle §u 130 knih. zák.

K rekursu zrušil soud stolice druhé toto usnesení a uložil soudu prvé stolice, aby o revisní stížnosti podle zákona dále jednal, v úvaze, že jde o knihovní zápis, povolený v řízení upraveném zvláštními zákonnými předpisy, totiž dvor. dekrety z 18. IX. 1786 č. 577 Sb. z. s. a ze dne 24. X. 1806 č. 789 Sb. z. s., dekretem dvorské komory ze dne 11. IV. 1848 č. 1134 Sb. z. s. ve spojení s čl. III. úvod. zákona k ex. řádu, pro které jest použití všeobecného předpisu §u 16 nesporného patentu.

Nejvyšší soud, jemuž byly pak spisy předloženy k rozhodnutí, dovolací rekurs odmítl z těchto důvodů:

Jde o opatření za účelem zajištění berních nedoplatků po rozumu zvláštních předpisů jmenovaných v rozhodnutí soudu stolicí druhé.

Podle 2. odstavce čl. III. uvoz. zák. k ex. ř. šetřiti jest předpisů řádu exekučního, pokud podle těchto předpisů má platnost soudní řízení.

Platí tu proto i předpis §u 78 ex. ř. a §u 528 c. ř. s., podle nichž dovolací rekurs do souhlasných rozhodnutí nižších soudů není přípustným.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 6. října 1925 R I 690/25.

Dr. Grešl.

Předmětem poznámek podle §u 36 instrukce pro uschovací úřad civilních soudů v Praze ze dne 15. XI. 1849 č. 7219 mohou být jen práva co do existence a objemu nesporná.

V pozůstalostní věci V. R. složil advokát dr. A. T. v soudní uschování vkladní knížku a hotovost a žádal zároveň, aby bylo při této složené hotovosti poznamenáno, že na ní vázne zákonné zástavní právo pro pohledávku jeho z právního